

Ομολογία και Τέλεια Αγάπη, η συνάρτηση της Αγιότητας (Πρεσβύτερος Νικόλαος Πάτσαλος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Κυριακή των Αγίων Πάντων: « Ομολογία και Τέλεια Αγάπη, η συνάρτηση της Αγιότητας»

Κυριακή των Αγίων Πάντων και έπειτα απ' όλα τα σπουδαία σωτήρια γεγονότα που βιώσαμε, δηλαδή το Πάσχα, την Ανάληψη, και τέλος τη φωτιστική Πεντηκοστή, η Εκκλησία έρχεται να τιμήσει όλους αυτούς που τα τίμησαν και τα έζησαν στο δυνατότερο οντολογικό βαθμό. Η σημερινή Κυριακή είναι αφιερωμένη στο απέραντο «νέφος» της αγιότητας που αγγίζει και το σήμερα. Αυτό το «νέφος» που συμπεριλαμβάνει όλους τους μεγάλους μάρτυρες, νεομάρτυρες, οσίους, πατέρες, μητέρες, και ομολογητές, οι οποίοι αποτελούν τις πυξίδες για μας τους μικρούς και αμαρτωλούς ανθρώπους.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή, παρμένη από τον ευαγγελιστή Ματθαίο,

σκιαγραφεί το δρόμο προς την αγιότητα. Την οδό που πρώτοι οι Απόστολοι και οι Ευαγγελιστές διάνυσαν, κηρύττοντας το λόγο που επρόκειτο να εξαγιάσει τις συνειδήσεις και τις ζωές των Εθνικών και Ιουδαίων. Οι μαθητές του Ιησού, κερδίζουν την αγιότητα μέσα απο μεγάλους πειρασμούς και θλίψεις, «υστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι», διδάσκοντας μας έμπρακτα πως η αγιότητα δεν είναι παράγωγο μιας «χαρούμενης θρησκείας» όπως θα σημείωνε και ο αείμνηστος μοναχός Θεόκλητος Διονυσιάτης, αλλά της «στενής και τεθλιμμένης» οδού που κηρύττει ο Ορθόδοξος Χριστιανισμός.

Η αγιότητα λοιπόν ως το μεγαλύτερο πνευματικό στάδιο στο οποίο μπορεί να φθάσει ο άνθρωπος είναι συνάρτηση μίας γνήσιας αγαπητικής ομολογίας. Έτσι ο Χριστός μας προσκαλεί να τον ομολογούμε με ανδρείο φρόνημα, «έμπροσθεν των ανθρώπων», χωρίς να υπολογίζουμε τις συνέπειες, ώστε κι αυτός να δώσει ομολογία προς τον Πατέρα του. Ενώ όποιος τον αρνείται, λέει συναφειακά, θα πράξει κι ο ίδιος κάτι ανάλογο. Αυτούς τους μεγάλους λόγους που μας φαίνονται εξωπραγματικοί τους έκαναν πράξη πρώτα οι Απόστολοι. Δεν λογάριασαν τη ζωή τους στη προσπάθεια τους να μεταδώσουν στα έθνη και στους λαούς τη μεγάλη πνευματική παρακαταθήκη του διδασκάλου τους, το καινούργιο μήνυμα της Βασιλείας του Θεού. Σήμερα ένας μεγάλος αριθμός πιστών, όχι μόνο δεν ομολογεί αυτό στο οποίο πιστεύει, χωρίς αυτό να σημαίνει προσπάθεια επίδειξης, αλλά αισθάνεται μειονεκτικά με την παράδοση και τον πολιτισμό του. Κάποιοι λοιπόν

«έλιθάσθησαν, έπρίσθησαν, έπειράσθησαν, έν φόνω μαχαίρας απέθανον, περιήλθον έν μηλωταῖς, έν αίγείοις δέρμασιν...» ώστε να κηρυχθεί το Δόγμα της αλήθειας και της Ζωής, ενώ κάποιοι άλλοι, σήμερα, με ευκολία απεμπολούν όλον αυτόν τον θησαυρό γιατί ερωτεύτηκαν καθετί ξένο και αλλότριο.

Στα ίδια πλαίσια με την Ομολογία της Πίστewς που άσκησαν οι απόστολοι και όλοι οι μετέπειτα άγιοι, αγάπησαν τον διδάσκαλό τους όπως του έπρεπε, δηλαδή σαν Θεό και Κύριό τους. Η πρόσκληση για να γίνεις γνήσιος μαθητής του Ιησού, προϋποθέτει την ανάπτυξη μιας υγιούς σχέσης με Αυτόν αλλά και με τους ανθρώπους. Στο Θεό μόνον αποδίδουμε λατρεία και στους ανθρώπους την αγάπη. Γι' αυτό και ο Χριστός δεν θεωρεί άξιον ακόλουθό του όποιον αγαπά τον πατέρα ή την μητέρα ή τα αδέρφια και την οικογένειά του περισσότερο από Αυτόν. Γι' αυτό το λόγο και στη μοναχική ζωή ακολουθείται η συγκεκριμένη αρχή. Ο υποψήφιος μοναχός καλείται να αναχωρήσει από τον κόσμο ώστε να αναπτύξει μια άλλη σχέση με τους ανθρώπους και τον Θεό. Η Αγάπη για τον Θεό και τα θεία πράγματα πρέπει να υπερτερεί τόσο που να του είναι εντελώς ασήμαντη η αποχώρηση από τον κόσμο και την οικογένειά του. Ο άγιος Πορφύριος κάνοντας αναφορά στη σημερινή περικοπή λέει πως είναι η διδασκαλία του ευαγγελίου για το Μοναχισμό.

Η ομολογία λοιπόν και η τέλεια μορφή αγάπης και λατρείας προς το Θεάνθρωπο Χριστό καλλιεργούν την αγιότητα που τόσο πολύ αναδεικνύει η σημερινή Κυριακή των Αγίων Πάντων. Όσο κι αν μας φαίνεται παράδοξο τα λόγια του σημερινού ευαγγελίου γίνονται πράξη και από σύγχρονες μορφών αγίων ανθρώπων. Προς το τέλος η ευαγγελική περικοπή, αναφέρει ότι για την αγάπη του Χριστού πρέπει να υπερβείς και την αγάπη ακόμα και για τη γυναίκα και τα παιδιά σου.

Πραγματικότητα ίσως σκληρή κι αδιανόητη, που όμως εγκίζει την «άλλη λογική» του Χριστιανισμού, την λογική της αιωνιότητας.

Ένα παράδειγμα αυτής της θυσίας, αποτελεί η περίπτωση ενός Κύπριου μοναχού, του πατρός Παϊσίου Διονυσιάτου που μας άφησε παρακαταθήκη μεγάλης αγιότητας μόλις το 2016. Έγγαμος στην αρχή του βίου του, πατέρας δύο παιδιών. Ο γάμος του διαλύεται (χωρισμός) και αναλαμβάνει μόνος την κηδεμονία των παιδιών του. Φιλομόναχος καθώς ήταν και με την καθοδήγηση του γέροντα Σωφρονίου άφησε τα παιδιά του σε ορφανοτροφείο παραδίδοντας την κηδεμονία τους στην Παναγία και πήγε στο Άγιο Όρος. Βέβαια αυτό το έκανε κατόπιν συμβουλής του γέροντα του, που προέβλεπε με τα χαρισματικά του μάτια την καλώς μελλοντική αποκατάσταση των παιδιών του. Ο ίδιος, στο Άγιο Όρος, υπήρξε υπόδειγμα μοναχού. Τελικά τα παιδιά του, μεγάλωσαν και αποκαταστάθηκαν χωρίς κανένα πρόβλημα, κληρονομώντας μόνον την αγιότητα του πατέρα τους. Σαν άνθρωποι λύγισαν κάποιες στιγμές αναζητώντας τον θείο εραστή πατέρα τους, όμως όταν αξιώθηκαν να του κλείσουν οι ίδιοι τα μάτια στην Ιερά Μονή Διονυσίου κατάλαβαν τι ήταν ο πατέρας τους. Δεν κληρονόμησαν από αυτόν τίποτα, παρά μόνο την αγιότητα του βίου του, την οποία καλούνται να οικειωθούν κι αυτοί στη ζωή τους, όπως και ο καθένας απο εμάς.